

כ"ט מנחם אב ה'תשע"ו 2.9.16

מגזין מס' 395

ערב שבת פרשת ראה/ראש חודש אלול

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב



החייב כסנא

"יפוצו מעינותיך חוצה" כי העיקר הוא המעשה

עצם מהותה של הגות רוחנית אמיתית מתבטא דוקא בהפצתה "חוצה": כשם שההמצאה הופכת ל'פטנט רשום' רק לאחר שנבחנה ונתממשה (שזוהי בחינתה המאמתת) באדם או בעולם על 'קרקע' המציאות הגשמית כפשוטה, כך כל ענין שלומדים בחסידות צריך להביאו בפועל.

אמיתת חינוך האדם את עצמו לערכיות מתבטאת דוקא כשערכיו נמשכים בבחינה תחתונה יותר, עד להפיכת ה"חוצה" שבאדם - טבע נפש הבהמית (הוא הצד האנוכי שבנו, שבאופן טבעי אינו נמשך ל'אמת' כי אם ל'אינטרס') לשנותו ולהופכו ל'טוב'. ולמטה יותר, בירור וזיכוך ה"חוצה" שמחוץ לאדם - חלקו של כל אחד ואחד בעולם, להפוך גם אותו ולעשותו 'כלי' לאלוקות. כי על ידי העבודה (לשון עיבוד) בפועל דוקא - תופסים במהות הדברים.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שיעור חדש בת"א בימי רביעי - פרטים בעמ' 9

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144



[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.



אלול - חודש המאסף כהכנה לגאולה

ענינו של חודש אלול

חודש אלול הוא חודש חשבון הנפש והתשובה. בחודש זה, האחרון לחודשי השנה, ראוי לערוך בו מעין סיכום ומאזן להתנהלותנו במהלך השנה העוברת. ימים אלה, המסוגלים לתיקון והשלמה, מהווים גם ימי הכנה לשנה החדשה הבאה עלינו לטובה. להלן חמשת עיקרי העבודה הרוחנית המרומזים בראשי התיבות 'אלול' (כמה פסוקים שכל אחד מהם מציין סוג מיוחד בעבודת ה').

התשובה - המפתח הכללי

עבודת ה' הראשונה היא התשובה. הדבר

מרומז בפסוק: "ומל ה' אלוקיך את לבבך ואת לבב זרעך" (ראשי תיבות 'אלול'). מילת הלב - פעולת הסרת ה'ערלה' (אטימות הלב) המסתירה את האהבה הטבעית שביהודי לקב"ה - היא עבודת התשובה. לאחר שהאדם 'מל' את אטימות לבו ופותח פנימיות נפשו לעבודת ה', מגיע שלב הירידה לפרטים. עבודת ה' מתחלקת לשלושת העמודים שעליהם העולם עומד - תורה, עבודה (תפילה) וגמילות חסדים.

שלושת הקווים בעבודת ה'

בחודש אלול, חודש המאסף, על האדם להתחזק בשלושת הקווים - תורה, תפילה וגמילות חסדים, לתקן ולהשלים את הדורש תיקון והשלמה בעבודת השנה החולפת.

ענין לימוד התורה מרומז בפסוק המדבר בענין ערי



מקלט: "אנה לידו ושמתי לך" (ראשי תיבות 'אלול'). התורה אף היא בבחינת 'מקלט' כפי שנאמר: "דברי תורה קולטין", שכן עבודת עסק התורה מגינה על האדם מפני יצר הרע.

ענינה של התפילה מרומז בפסוק "אני לדודי ודודי לי" (ראשי תיבות 'אלול'). מהות התפילה היא עבודת התקשרות האדם לקב"ה מתוך אהבה. התקשרות זו מתבטאת בפסוק המציין את ההתחברות בין 'אני' (האדם) ל'דודי' (הקב"ה).

ענין גמילות חסדים מרומז בפסוק "איש לרעהו ומתנות לאביונים" (ראשי תיבות 'אלול').

החירות לעבוד את ה'

אולם כדי שעבודת התשובה וחיזוק שלושת הקווים האמורים תזכה להצלחה, יש צורך בגאולה מכל הדברים המפריעים והמבלבלים. יהודי צריך להתייבב בתחושה של גאולה - שהוא בן חורין לעבוד את ה' ושאינו לגביו שום ערך וממשות לכל הפרעות למיניהן.

ומעבודה זו של היחיד היוצא מכל מדידה והגבלה, באה גם הגאולה המרומזת אף היא במילה אלול: "אשירה לה" ויאמרו לאמר" (ראשי תיבות 'אלול'). בפסוק זה הנאמר בשירת הים, מרומזת השירה העתידית שישיר עם ישראל בגאולה (הכללית) האמיתית והשלימה. רגש הגאולה (החירות לעבוד את ה') שיהודי חש עוד בימי הגלות האחרונים, הוא בבחינת הכנה ושער לבואה של הגאולה עצמה, בקרוב ממש.

(מעובד מתוך הספר "שולחן שבת",

על פי לקוטי שיחות כרך כ"ט)

הסיפור השבועי

בגדי השרד של הצאר

בסבר פנים יפות והכניסני לחדרו. הוא נעל את הדלת, כדי שאיש לא יוכל להיכנס אל החדר.

"הצדיק פתח אחת ממגרות שולחנו, הוציא ממנה ציור והושיטו לי. התבוננתי בציור ונדהמתי: זה היה דיוקנו של הצאר אלכסנדר השני, שנחשב שונא ישראל מובהק. בציור נראה הצאר במלוא הדרו, לבוש בבגדי מלכותו המפוארים. בטרם הספקתי לעכל את שמתרחש הנחית עליי הרבי את בקשתו המדהימה: 'האם תוכל לתפור בעבורי בגד מלכות כזה?'

"מעוצמת ההפתעה נעתק הדיבור מפי, אך במהרה התעשתי, הנהנתי לחיוב והודעתי לרבי כי אני מוכן ומזומן למלא את בקשתו. ארשת של שביעות רצון עלתה על פני הרבי. הוא מסר לי את התמונה, ואני ניגשתי למלאכה, עשיתי את המדידות הדרושות והקפדתי לתפור בגדי שרד יקרים בדיוק כבגדיו של המלך, כפי שנראו בציור.

"כשסיימתי לתפור את הבגדים הבאתי אותם אל ביתו של הרבי. שוב הכניסני הרבי אל חדרו, ולמרבה פליאתי ביקשני שאלביש אותו בבגדים האלה. הרבי נכנס עמי חדר לפנים מחדר, נעל את הדלת אחרינו והתייצב מול המראה שהיתה שם. הוא ביקש ממני להביט בציור דיוקנו של הצאר, ושאלני: 'האם אכן הבגדים שתפרת בעבורי נראים כבגדיו של הצאר?'. 'כן', עניתי לרבי ברעד.

"לפתע נשתנה גון פניו של הרבי. הן האדימו כאש להבה ולמראהו נפלו עליי פחד וחרדה. רעדתי בכל גופי מן המחזה, עד שחששתי לעמוד בד' אמותיו של הרבי הקדוש, שנראה באותה שעה כמו בעת עבודת הקודש שלו בימים הנוראים – כולו אחוז שרעפי קודש שלא מן העולם הזה.

אבל כבד אפף את יהודי רוהטין שבאוקראינה בח"י באייר תרמ"ט, עם הסתלקות מורם ורבים, הצדיק רבי אורי לנגר, מייסד חסידות רוהטין.

החסידים פסעו אחר מיטתו ממררים בבכי כיתומים. עשרים וארבע שנים נשא בעול הנהגת הציבור בענווה ובהצנעת לכת. הוא מילא את מקומו של חותנו, רבי אברהם מסרטוטין, והליכותיו התאפיינו בניסיון להסתיר את גדולתו ככל יכולתו. כעת עזב את החסידים לאנחות, והם מיאנו להתנחם.

בין המלווים הרבים שהשתתפו במסע ההלוויה היה חייט, תושב העיר. יהודי זה לא השתייך לחסידי רוהטין, אך געה בבכי חסר מעצורים, כאילו היה תלמידו המובהק של הצדיק. הוא השמיע אנחות קטועות והשתנק בלי הרף, מחה את דמעותיו, ושב ופרץ בבכי.

התנהגותו זו משכה את תשומת לבם של המלווים. רבים מהם הרימו גבה ותמהו בלבם לפשר הדברים. מה לחייט הפשוט ולצדיק רבי אורי, שהסתלקותו מסבה לחייט צער עמוק כל כך?

לאחר שהסתיים מסע ההלוויה פנו כמה מחסידי הרבי אל החייט וביקשו לשמוע על הקשר שלו לרבי. האיש הביט בהם בעיניים אדומות מבכי ואמר: "כעת כבר מותר לי לגלות את הסוד שהיה כמוס עמדי זה שמונה שנים. איש מלבדי לא נחשף לסוד מעולם".

סקרנותם של החסידים גברה. החייט נאנח קלות, ואז פתח וסיפר:

"יודעים אתם בוודאי שאני חייט במקצועי – תופר בגדים על פי הזמנת הלקוחות. יום אחד, לפני כשמונה שנים, נקראתי לביתו של הרבי. כשהגעתי קיבלני הרבי

"כעבור כמה ימים", המשיך החייט וסיפר, "הגיעה השמועה המסעירה – חבורת מהפכנים התנקשה בחייו של הצאר האכזר.

"מיד קישרתי בין המאורע המופלא בבית הרבי, שבו חזיתי, ובין ההתנקשות בחייו של הצאר, אך מובן שלא המריתי את פקודת הרבי ולא גיליתי על כך לאיש. אולם עתה, לאחר שהרבי נסתלק לבית עולמו, כמדומני שהגיעה העת לספר את נפלאותיו.

"עכשיו מבינים אתם מדוע אני מבכה את לכתו של רועה ישראל זה מקרבנו? הלוא איש אלוקים קדוש זה הושיע את כל עם ישראל!".

נפעמו החסידים למשמע הדברים. כמה ממקורבי הרבי ביקשו לאמת את נכונות דבריו של החייט, וסרו במהרה לביתו של הרבי. הם פשפשו בארונותיו ולפתע מצאו את בגדי השרד המלכותיים, החיקוי המדויק של בגדי הצאר – בדיוק כפי שתיאר החייט...

"פתאום נטל הרבי את מקלו בידו והניפו בחדות למעלה, סמוך לפניו, עד שניבט בחזרה מן הראי. הרבי הניע את ידיו בעוצמה, עצם את עיניו בחוזקה, וכשדמעות החלו לזלוג מהן החל לקרוא בדבקות גדולה: 'כן יאבדו כל אויביך השם!'".

"באותו רגע", המשיך החייט וסיפר ברטט לחסידים המשתאים, "לא הבנתי כלל את המתרחש. איזה שיג ושיח יש לי עם עניניו השמימיים של הרבי?... אולם גם בהבנתי הדלה קלטתי שדבר מה טמיר ונשגב מתרחש כאן. קדושת המעמד ובכיו של הרבי סחפו גם אותי ופרצתי בבכי.

"כעבור כמה רגעים סיים הרבי את המחזה ונראה היה כי סערת הרגשות הגדולה שאחזה בו שקעה ובמקומה עלתה על פניו ארשת רגועה. הוא פנה אליי ופקד עליי שלא לגלות את מה שאירע לשום ילוד אשה.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!



טל' 052-5675770



עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת ראה

יִאסְרוּ הַבְּמוֹת כָּלִיל.

המקדש, בו יוקרבו הקרבנות (עולות, זבחים, תרומות, מעשרות מן היבולים, נדרים, נדבות ובכורות), יהיה המרכז הרוחני של העם ולשם יעלו בני ישראל לשמוח לפני ה'. אמנם שחיטת חולין, לשם אכילת בשר בלבד, שאינה באה כקרבן לה', יכולה להתקיים בכל מקום.

עוד מפרט משה את הדינים הבאים:

- אין להוסיף או לחסר על דברי התורה.

- אין לאכול בשר עם הדם.

- מעשרות ובכורות יש לאכול רק בירושלים.

- על העם להפריש מעשרות עבור הלוי (שאינו לו נחלה בארץ ומחייטו מהמעשרות).

איסורי ודיני עבודה זרה

ומוסיף משה כמה איסורים ודינים בנוגע לעבודה זרה:

- אין להקריב אדם ע"י שריפתו, כדרכי הגויים שגם את בניהם ואת בנותיהם שורפים הם באש לאליליהם.

- אין להאמין למציג עצמו כנביא ומצוה לעבוד עבודה זרה. אדם כזה הוא נביא שקר ויש להורגו.

- אדם המסית לעבודת אלילים, אין לרחם עליו ודינו מוות בסקילה. תחילה יסקלוהו העדים ולאחריהם כל העם.

- 'עיר הנידחת' - עיר שאנשים מתוכה הסיתו את כל יושביה לעבוד עבודה זרה. יש להרוג את כל הנידחים,

דרך הברכה ודרך הקללה

משה מעמיד לפני בני ישראל את הבחירה הבאה: דרך הברכה או דרך הקללה. באם ישמרו את מצוות ה' תבוא עליהם הברכה, ובאם לאו, תבוא עליהם הקללה. מועד אמירתם של נוסחי הברכה והקללה במילואם יהיה בפועל, לאחר שבני ישראל יחצו את הירדן ויגיעו אל הארץ המובטחת. מקום אמירתם: בעמק שבין הר גריזים (הר הברכה) לבין הר עיבל (הר הקללה).

ניתוח האלילים והכרתת כל דרכי עבודתם

עם כיבוש הארץ, חוזר משה ומזהיר, על בני ישראל להשמיד את כל מאפייני ואביזרי עבודת האלילים של העמים יושבי הארץ.

כמו כן מצווים בני ישראל לעבוד את ה' שלא כדרכי הגויים הזובחים ומקריבים לאליליהם בכל מקום העולה על רוחם. עבודת הקרבנות, מבהיר משה, תתבצע אך ורק במקום אשר יבחר ה' (תחילה במשכן, ומאוחר יותר בבית המקדש בירושלים).

עבודת ה' לאחר כיבוש בארץ.

באופן זמני, בתקופת כיבוש הארץ וחלוקתה (וכל עוד מתבצעת העבודה במשכן), ישנה האפשרות להקריב קרבנות מסויימים (נדבות ונדריים אישיים) גם בבמות, הם המזבחות המקומיים. אולם במזבחות אלו אין להקריב קרבנות המתחייבים מציווי התורה. ולכשיבנה המקדש,

דין שמיטת כספים בשביעית

אחת לשבע שנים, בשנה בה נוהגת שמיטת הקרקעות, יש לקיים גם את מצות שמיטת כספים. (בשנה זו מתבטלים כל החובות).

בתוך כך מזהירה התורה מפני המנעות מלהלוות לקראת השנה השביעית בשל שמיטת החוב.

דיני עבד עברי

נתפס אדם בגניבה, ואין ביכולתו להשיבה (במקרה שכבר אינה בידו) או להשיב תמורתה בכסף או רכוש, אזי יימכר הוא עצמו לעבד על ידי בית הדין.

לאחר שש שנות עבודה, ישחררו אדונו בשנה השביעית. אין לשלחו חנם כי אם לתת בידו מענק שחרור.

אם העבד העברי מצידו אינו מעונין לצאת לחופשי, מביאו אדונו לבית הדין, שם נותנים את המרצע באוזנו ובדלת (כאות קלון על שבחר בעבדות לבשר ודם חלף שעבודו לה' בלבד), ויהיה לו לעבד עולם. ועל כל פנים, בבוא היובל (שנת החמישים – מועד כללי, שאינו קשור עם חישוב שנות עבודת העבד), יצא העבד לחירות.

בכור הבקר והצאן קודש לה'

כל בכור בעדר קודש הוא לה', ואין להשתמש בו לעבודה או לגזוז את צמרו לצרכי בעליו. נפל בו מום, מותר לשחטו בכל מקום ולאוכלו (אך כאמור יש להיזהר מאכילת הדם).

פירוט ענינים של שלושת הרגלים

שלוש פעמים בשנה (פסח, שבועות וסוכות), על כל הזכרים לעלות לרגל לירושלים ולהביא עימם קרבן לבית המקדש. ימים אלו הינם ימי שמחת חג.

חג הפסח: בני ישראל מצווים לחוג מידי שנה את חג הפסח, זכר ליציאת מצרים בחודש האביב. על בית הדין לעבר אחת לכמה שנים את השנה, על מנת שהחג יחול

לרכז את כל הרכוש לרחוב העיר ולהעלותו באש.

איסור מנהגי גויים ומאכלות אסורות

– עם ישראל, בהיותו עם סגולה קדוש לה', אסורים עליו מנהגי הגויים המקרחים ראשם ושורטים עצמם כאות אבל על המת.

כמו כן מקודשים ישראל לה' גם באכילתם, ועל כן אסורה עליהם אכילת בעלי חיים שאינם טהורים.

– סימני הבהמה והחיה המותרת באכילה: מפריסת פרסה, שוסעת שסע ומעלה גרה, כגון שור, כבש, עז, צבי ואייל.

– בהמות וחיות שחסר בהן אחד מסימנים אלו אסורות באכילה, כגון גמל, ארנבת, שפן וחזיר.

– סימני הטהרה ביצורי המים הם סנפיר וקשקשת.

– מרבית בעלי הכנף טהורים ומותרים באכילה. למעט המפורטים להלן ומיניהם: הנשר, הפרס, העזניה, הראה, האיה הדיה, העורב, בת היענה, התחמס, השחף, הנץ, הכוס, הינשוף, התנשמת, הקאת, הרחמה, השלך, החסידה, האנפה, הדוכיפת והעטלף.

– שרצי העוף וכן כל בעלי הכנף הקטנים הרוחשים על הארץ, אסורים באכילה.

– אסורה אכילת נבלה (בעל חי שהומת שלא בשחיטה כשרה כהלכה) ויש לתיתה לגר תושב או למכרה לאינו יהודי.

– אין לבשל גדי בחלב אמו (איסור אכילת בשר וחלב יחדיו).

דיני מעשר ראשון ושני

משה מרחיב בפרשתנו בענין ה'מעשר השני'. מעשר זה הנוהג בחלק מהשנים נאכל ע"י בעליו. עליו להביאו (או את המזון שירכוש בתמורתו) לירושלים ולאוכלו שם. בנוגע למעשרות הלוי, יש לחשב מידי שלוש שנים את מאזן התרומות והמעשרות ולהשלים את החסר.

תמיד באביב. בשנה מעוברת קובעים חודש אדר נוסף (אדר א' ואדר ב'). עיקרי החג הם: הקרבת קרבן הפסח בי"ד בניסן, איסור אכילת החמץ וביעורו כל משך שבעת ימי החג. במהלך ימי החג אוכלים מצות (עיקר חיוב אכילת מצה ביום החג הראשון). היום השביעי של החג (שביעי של פסח) הוא יום חג ואסורה בו המלאכה.

חג השבועות: ממחרת יומו הראשון של חג הפסח (משעה שקוצרים את העומר, הוא הקציר הראשון) סופרים שבעה שבועות (ארבעים ותשעה יום), וביום החמישים חוגגים בשמחה את חג השבועות יום אחד.

חג הסוכות: גם את חג הסוכות חוגגים בשמחה גדולה שבעה ימים, וזמנו בתקופת האסיף. מצות השמחה מודגשת ביותר בחג זה.

תמיד באביב. בשנה מעוברת קובעים חודש אדר נוסף (אדר א' ואדר ב'). עיקרי החג הם: הקרבת קרבן הפסח בי"ד בניסן, איסור אכילת החמץ וביעורו כל משך שבעת ימי החג. במהלך ימי החג אוכלים מצות (עיקר חיוב אכילת מצה ביום החג הראשון). היום השביעי של החג (שביעי של פסח) הוא יום חג ואסורה בו המלאכה.

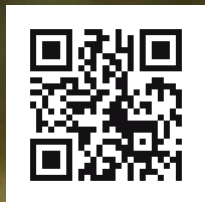
The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with the Tanya logo. Below it is a large video player featuring a man with a long white beard and a black hat. To the right of the video player is a calendar for the month of Adar (אדר) in 2018. Below the calendar is a grid of video thumbnails, each with a title and a small image. A QR code is visible on the right side of the page. At the bottom, there are more video thumbnails and a search bar.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

Www.tanya.com



סוד הדוקא לאהוב את עצמך הרב יאיר כלב וגיטרה

ימי רביעי, 21:00



שורשים

שורשים, פיארברג 13 (פינת שינקין) תל אביב | 03-5603243
www.Shorashim.info www.facebook.com/ShorashimTLV

לנקות את הדם מהנפש

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

לא נועד לאיסור דם עצמו, שכן אין צורך לחיזוק מיוחד כדי להימנע מאכילת דם, מאחר "שאין אדם מתאוה לו". התורה אומרת 'חזק', כדי ללמד קל וחומר על כל המצוות: "לא בא הכתוב אלא להזהירך וללמדך עד כמה אתה צריך להתחזק במצוות".

עם זאת, אין הכרח לפרש שיש בין רבי יהודה לבן עזאי מחלוקת בעצם המציאות (אם היו "שטופין בדם" או "שאין נפש אדם מתאוה לו"). ייתכן בהחלט שאין לאדם תאוה מיוחדת לדם (כדברי בן עזאי), ועם זאת היו האנשים שטופים בשתיית דם, אם לצרכים רפואיים או מתוך אמונה שיש בזה סגולות שונות (כדברי רבי יהודה).

שתי דרגות

שני הפירושים הללו מייצגים גם שתי דרגות בעבודת ה'. משמעותו הפנימית של איסור הדם היא לטהר את נפש האדם מהתאוות הבהמיות, החומריות. השלב הראשוני בתהליך הטהרה הרוחנית הוא כשהאדם עדיין נמצא במצב של "היו שטופין בדם" – הנפש הבהמית היא בתוקפה ובמלוא עוצמתה, והאדם נדרש להתחזק – "חזק" – ולרסן את תאוותיה.

לאחר מכן מגיע האדם לדרגה "שאין נפש אדם מתאוה לו" – הנפש הבהמית כבר אינה מתאוה לעניני העולם. בשלב זה הצורך ב'חזק' הוא כדי "להתחזק במצוות" – לעלות עוד ועוד בעניני התורה ומצוותיה ובדבקותו של האדם בקדושה האלוקית, עד שלא יהיה שום מקום לעניני העולם הגשמיים, ונפשו כולה תואר באור האלוקי.

"רק חזק לבלתי אכל הדם" (דברים י"ב, כ"ג)

בפרשתנו מזהירה התורה: "רק חזק לבלתי אכול הדם, כי הדם הוא הנפש". השימוש בביטוי 'חזק' בקשר למצוה אחת הוא יחיד מסוגו בתורה, ונשאלת השאלה מה ראתה התורה להזהיר כל כך באיסור אכילת דם ואף לחזק את האיסור?

רש"י מביא על כך שני פירושים סותרים:

הראשון, בשם רבי יהודה, "שהיו שטופין בדם לאכלו, לפיכך הוצרך לומר חזק".

הפירוש השני, בשם רבי שמעון בן עזאי, שאזהרה זו נועדה ללמד קל וחומר על כל המצוות: "אם הדם, שהוא קל להישמר ממנו, שאין אדם מתאוה לו, הוצרך לחזק באזהרתו – קל וחומר לשאר מצוות".

אחרי ארבעים שנה

הפירוש הראשון מסביר טוב יותר את הקשר בין הביטוי 'חזק' לאיסור אכילת דם: הואיל ובני ישראל היו שטופין בדם לאכלו, נזקקה התורה להזהיר על כך ולחזקם במיוחד, לבל ימשיכו בנוהג זה.

עם זאת, יש בפירוש זה גם קושי. ראשית, איסור אכילת דם כבר ניתן לבני ישראל לפני כארבעים שנה, סמוך למתן התורה, ושם לא נאמר 'חזק'. גם קשה מאוד להניח שבמשך כארבעים שנה לא הועילו אזהרות התורה ועדיין היו בני ישראל "שטופין בדם לאכלו".

קל וחומר לכל המצוות

לכן מביא רש"י גם את הפירוש השני, שהביטוי 'חזק'

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך י"ד)

חסידות על הפרשה ראה

וישראל, שנמשלו לאב ובן, והרי "ברא כרעא דאבוה" (הבן הוא כירך האב) - נשמות ישראל הן דבר אחד כביכול עם הקב"ה, ולכן ביכולתן להגיע לביטול מוחלט אליו יתברך.

(סדור עם דא"ח עמ' קסג)

ביטול מוחלט אליו יתברך בנים אתם לה' אלקיכם (יד,א)

אנו רואים שהרגל בטלה לגמרי אל הראש, ולא יעלה על הדעת ש'תתנגד' להוראות הראש, וזאת מכיון שהראש והרגל הם בעצם דבר אחד. והוא הדין לקב"ה

תכלית הבריאה - 'יהי אור'

ה"צמח צדק" סיפר: הבעל שם טוב מאוד חיבב אור, ואמר: אור בגמטריא 'רו' - היודע סודו של כל דבר, מסוגל הוא להאיר את הדבר.

(על פי 'היום יום' ו' אלול)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

מטרת הבריאה

המטרה והתכלית של כל הנבראים שבעולם היא - שהאדם יעשה מהם 'אור'. וכל זמן שהאדם לא האיר עדיין את העולם באור התורה והמצוה - גם כשהצליח לגרש את ה'חושך' והרע (-"ישב ולא עבר עבירה"), אבל עדיין לא עשה מהעולם אור וטוב - לא מילא את תפקידו ולא השלים את מטרת הבריאה. כי תכלית כוונת כללות הבריאה ותכלית בריאת האדם היא לא רק בשביל עבודת ה'סור מרע' - הסרת החושך, כי אם, בשביל עבודת ה'ועשה טוב' - לעשות מהעולם אור.

וכמו שכל הבריאה תכליתה היא שהאדם יעשה ממנה 'אור', כן הוא גם בנוגע לבריאת מציאות ה'חושך', אשר התכלית והמטרה בבריאתו היא "לאהפכא חשוכא לנהורא", שהאדם על ידי עבודתו יהפוך את החושך לאור...

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים שיעורים וניגונים
(באיכות HD)

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות



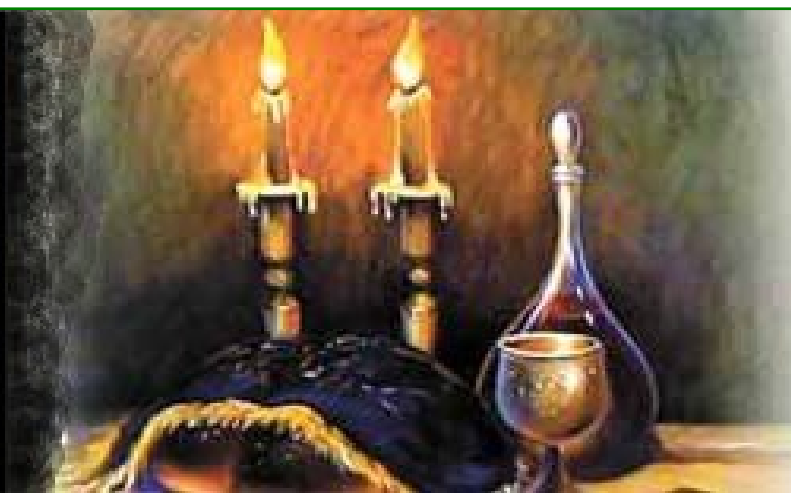

שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט רעיונות, עיצוב ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com



הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
19:38	18:26	י-ם
19:40	18:41	ת"א
19:40	18:33	חיפה
19:39	18:43	ב"ש



נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון